

Sygn. akt VIII C 828/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko A. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 828/16

UZASADNIENIE

W dniu 5 października 2015 roku powód (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu A. D. powództwo o zapłatę kwoty 248,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej w pojeździe nr 76 przeprowadzonej w dniu 9 kwietnia 2005 roku, u pozwanego stwierdzono brak ważnego biletu podróznego. W następstwie zaistniałego zdarzenia pozwany zobowiązany był do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 110 zł, czemu jednak uchybił. W dniu 16 sierpnia 2012 roku pierwotny wierzyciel dokonał przelewu na rzecz powoda przysługującej mu wobec pozwanego wierzytelności. Na wartość przedmiotu sporu składają się: kwota 110 zł z tytułu należności głównej oraz kwota 138,73 zł z tytułu odsetek naliczonych za okres od dnia 24 kwietnia 2005 roku, tj. od dnia wymagalności roszczenia do dnia 3 sierpnia 2015 roku. **(pozew k. 2-5)**

W dniu 12 października 2015 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 7307/15). **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 18)**

Nakaz ten pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. **(sprzeciw k. 30-31)**

Na rozprawie w dniu 20 października 2016 roku nie stawiła się żadna ze stron procesu. **(protokół rozprawy k. 41-42)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 kwietnia 2005 roku pozwany A. D. poprzez zajęcie miejsca w autobusie linii numer (...), zawarł umowę przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego.

Pozwany nie uiścił opłaty za przejazd i nie skasował biletu. W trakcie podróży pozwany został skontrolowany przez kontrolera biletów o numerze 401, który wypisał raport kontroli nr (...), przyjęty i podpisany przez pozwanego.

W związku z jazdą bez biletu pozwany był zobowiązany do zapłaty opłaty dodatkowej w wysokości 110 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Powyższa opłata dodatkowa za jazdę bez ważnego biletu winna być uiszczona na rzecz R. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) w Ł., zgodnie z umową zawartą przez niego z Zarządem Dróg i (...) w Ł.. **(dowód: kserokopia umowy z dnia 4.11.2003 roku wraz z aneksem k. 13-14, kserokopia uchwały Rady Miejskiej w Ł. wraz z przepisami porządkowymi oraz przepisami taryfowymi k. 14-15, kserokopia raportu k. 16, okoliczności bezsporne)**

W dniu 16 sierpnia 2012 roku powód (...) w W. zawarł z R. K. Zakładem (...) w Ł. umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec dłużnika A. D.. W załączniku do umowy wierzytelności zadłużenie pozwanego zostało określone na kwotę 110 zł. Pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności pismem z dnia 3 grudnia 2012 roku i wezwany do zapłaty należności w łącznej kwocie 242 zł, której to powinności jednak uchybił. **(dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem k. 10-11, kserokopia zawiadomienia k. 12, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny, a nadto znajdujący potwierdzenie w dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

W myśl przepisu art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątplenia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (t.j. Dz.U. 2015, poz. 915 ze zm.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia o zapłatę opłaty dodatkowej, które stało się wymagalne w dniu 24 kwietnia 2005 roku, jak wskazał powód.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce.

Tym samym należy uznać, iż powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu po upływie rocznego terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem (powód wniósł do Sądu pozew dopiero 5 października 2015 roku).

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Nie można uznać podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. w sytuacji, gdy powództwo zostało wytoczone po ponad 9 latach od momentu przedawnienia roszczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo jako, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, a pozwany uchylił się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.